

?Qui va donar l'ordre?

«La reivindicació dels presos no va acompanyada, amb la mateixa intensitat, d'una altra que hauria de ser igualment constant»

"Presumpta sang". Que fins i tot podria ser "pintura vermella". En aquests termes s'han referit aquest dimarts (<https://www.naciodigital.cat/noticia/166711/agents/policia/espanyola/diuen/1-o/va/haver/presumpta/sang>) davant del jutge agents del Cos Nacional de Policia a les ferides que ells mateixos -potser ells mateixos literalment, i això és el que investiga justament un jutjat d'instrucció de Barcelona- van causar als ciutadans que protegien les urnes durant el referèndum de l'1-O.

Les paraules dels agents investigats -que d'altra banda tenen tot el dret del món a defensar-se com els sembli bé i a no inculpar-se a ells mateixos- escandalitzen per força. Escandalitzen els que van rebre garrotades l'1-O, els familiars i amics d'aquells que van rebre, els testimonis presencials i, en definitiva, tothom que tingui dos ulls al cap i dos dits de front i hagi vist les imatges de la jornada, que van donar la volta al món un dia que el món sí que ens mirava.

Tot i que escandaloses, però, no ens haurien d'apartar de la qüestió principal. Algú va donar l'ordre de carregar contra ciutadans en clara actitud pacífica -de resistència pacífica, per ser més precisos-. Algú que va ignorar directament les instruccions explícites de la justícia (<https://www.naciodigital.cat/noticia/139258/tsjc/ordena/policies/impedir/obertura/collegis/electoral/s>). Perquè, si bé els cossos policials tenien l'ordre "d'adoptar totes aquelles mesures que impedeixin la celebració del referèndum", també ho havien de fer "sense afectar la normal convivència ciutadana". Una convivència que es va veure notòriament afectada, com ho demostra la "presumpta sang".

El sobiranisme té com a una de les seves principals reivindicacions la qüestió dels presos polítics. Reclama -justament- que no es castigui penalment -i amb penes severíssimes- el que probablement en altres latituds seria a tot estirar desobediència. I el que, al cap i a la fi, va ser l'expressió simbòlica màxima de la democràcia: posar les urnes.

Però aquesta reivindicació no va acompanyada, amb la mateixa intensitat, d'una altra que hauria de ser igualment constant, intensa i transversal, no ja entre el sobiranisme sinó entre els defensors de la democràcia del país: que retin comptes aquells que van donar l'ordre de ferir ciutadans que només volien posar un paper en una urna.